

[Freddy Madsen]

den opfattelse – det får hr. Melchior undskyldte – at der her i høj grad er handlet forkert i administrationsdepartementet.

Det, det drejer sig om, og for mig det vigtigste, det er altså denne tilpasning, denne forståelse af, at hvis man går uden om det, som den foresatte eller, når det går højt, ministeren anser for at være passende, ja, så løber man i situationen en risiko, måske ikke lige nu, ikke lige i den konkrete sag, men når det gælder forfremmelser, når det gælder forflytninger, når det gælder andre ting hen ad vejen. Man ved udmærket på forhånd, at der er grænser for, hvad de foresatte anser for acceptabelt, og så indretter man sig i situationen efter det. Dette er ikke noget enestående for de offentligt ansatte, det er noget, som kendes på alle samfundslivets områder, og som alle er underkastet, men som efter min mening er den mest bastante, den mest markante form for begrænsning i ytringsfriheden i vores kapitalistiske samfund.

Derfor er jeg ikke så tilfreds med finansministerens redegørelse, som forespørgerne er. For det første mener jeg, at der på nogle helt konkrete spørgsmål mangler svar fra ministeren. Det drejer sig om det, fru Ebba Strange just har rejst, og som også hr. Bernhard Baunsgaard bragte frem, nemlig et konkret svar på, om finansministeren deler den pågældende departementschefs opfattelse. Det drejer sig også om den konkrete sag, hvor finansministeren jo har udtalt sig, nemlig vedrørende fuldmægtig Merklin, hvor han altså åbenbart har godkendt administrationsdepartementets afgørelse i denne sag.

Det får i hvert fald mig til at føle, at det er lidt for lidt, når finansministeren nu lover – hvor udmærket det i øvrigt kan være – at professor Bent Christensen skal se på tingene. Det, der totalt mangler i finansministerens svar, er en accept af, at der faktisk her findes en række problemer, som er alvorlige, og som skal behandles dybt alvorligt. Det drejer sig ikke mindst også om de følgevirkninger, som det, andre har kaldt for den markerede sanktion, fører med sig.

Denne opfattelse bliver bestyrket, når hr. Camre som ordfører for den socialdemokratiske gruppe siger, at det, denne undersøgelse skal bruges til, er at fjerne en mulig usikkerhed, det er han enig med regeringen i. Ja men så må jeg opfatte det på den måde, at hverken regeringen eller socialdemokratiet,

hvis jeg skal tro hr. Camre, mener, at der er usikkerhed på dette område, men der er en mulig usikkerhed. Der er nogle andre, der har rejst problemer her, og lad os så få tingene undersøgt på den led, men regeringen og socialdemokratiet mener i og for sig ikke, der er noget at undersøge. Sådan må jeg opfatte det. Hvis jeg har taget fejl, må hr. Camre belære mig.

Det er som sagt vigtigt i den offentlige sektor, men jeg tror også, at hele denne diskussion er vigtig, fordi vi her står med nogle fænomener, der som sagt rækker langt ud i den private sektor, i pressen og på en lang række andre vigtige områder. Derfor er jeg glad for, at de radikale har rejst denne forespørgselsdebat. Jeg tror ikke, at det i væsentlig grad vil ændre betingelserne for ytringsfriheden her i landet, for de hviler først og fremmest på det privatkapitalistiske samfunds grundlag, men derfor er det alligevel nyttigt, at vi løbende tager diskussioner på dette område. Det kan i hvert fald bidrage til, at nogle af de illusioner, som man har, også fra nogle højstemte taler om den ubegrænsede ytringsfrihed her i landet, ikke bliver så udbredte, som de ellers ville blive.

Niels Helveg Petersen (RV):

Flere af de indlæg, der har været tidligere, har efterladt mig en smule konsterneret. Jeg blev noget forbavset over hr. Melchior's indlæg. Jeg troede et øjeblik, jeg helt havde misforstået titlen. Dette drejer sig jo faktisk ikke om monarkers ytringsfrihed og ikke om folkevalgtes ytringsfrihed og de ordensregler, folkevalgte må underkaste sig. Jeg vil også gerne sige til hr. Freddy Madsen, at jeg synes, at hr. Freddy Madsen med virkelig dødsforagt går op her og påviser det kapitalistiske samfunds særlige problemer med at håndtere ytringsfriheden.

Bortset fra det synes jeg, at det, der er hovedspørgsmålet, kernen i denne sag, er at bevare princippet om en ikke politisk udnævnt og ikke partipolitisk afhængig centraladministration, opfattet som folkets tjenere og ikke som regeringens håndlangere. En sådan politisk uafhængig centraladministration er den bedste garanti for befolkningen, for pressen, for folketingset og for, at der informeres fyldestgørende og sagligt, og for, at der arbejdes sagligt med offentlige anliggen-